

ข้อคิดเกี่ยวกับ การถ่ายรูปอักษรไทย เป็นอักษรโรมัน

นันทนา ณ แก耶หติ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ก ค ?
ก บ ศ
ก า จ

การถ่ายรูปอักษรของภาษาหนึ่งไปเป็นรูปอักษรของภาษาหนึ่งหรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า Transliteration นั้นมีในภาษาไทยเป็นเวลาช้านานแล้ว และเป็นการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมัน โดยทั่วไปแล้วการถ่ายรูปอักษรของภาษาหนึ่งเป็นรูปอักษรของอีกภาษาหนึ่งสามารถทำได้ 2 วิธี และเพื่อจุดประสงค์ 2 ประการดือ

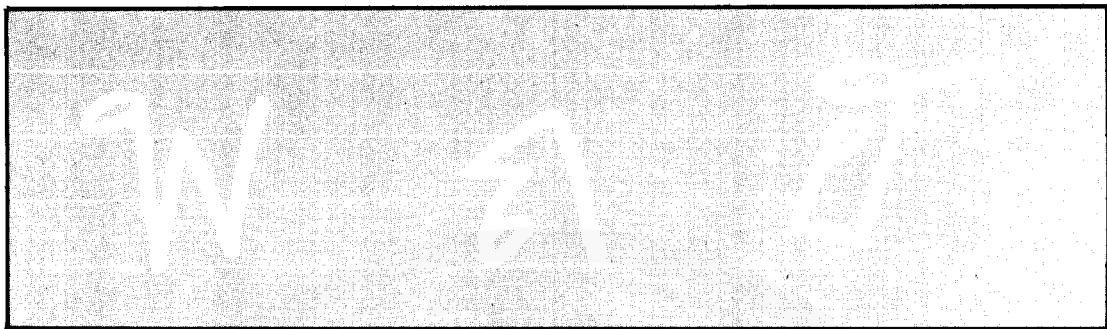
1. ถ่ายรูปอักษรโดยคงลักษณะของการเขียนของภาษาเดิม เช่น คำว่า กล เขียนเป็น kol โดยถ่ายรูปจาก ก → k สระ ໂ → ล ลดรูป → o และ ล → l การถ่ายรูปอักษรธิวีนี้ให้ความสำคัญลักษณะการเขียนของภาษาเดิมโดยไม่คำนึงว่าจะทำให้ผู้อ่านอ่านออกเสียงภาษาไทยไม่ถูก เพราะถ้าชาวต่างชาติเห็นคำว่า kol นี้จะต้องออกเสียงคำนี้โดยการออกเสียงตัวสะกดเป็นสีียง l แต่แท้ที่จริงแล้วสีียง l นี้ไม่ปรากฏตำแหน่งตัวสะกดในโครงสร้างพยุงค์ภาษาไทย อักษร ล ที่เขียนที่ท้ายพยางค์ในภาษาไทยจะออกเสียงเป็น n เสมอ เพราะฉะนั้นคำ ๆ นี้จริง ๆ แล้วจะต้องออกเสียงเป็น “กน” ในภาษาไทย

2. ถ่ายรูปอักษรเพื่อช่วยในการออกเสียง ลักษณะการถ่ายรูปอักษรธิวีนี้จะไม่คำนึงว่าลักษณะการเขียนของภาษาเดิมเป็นอย่างไร แต่จะถ่ายรูปให้ใกล้เคียงกับลักษณะการออกเสียงของภาษาเดิมให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงตามได้ใกล้เคียงกับภาษาเดิม เช่น คำว่า กล จะเขียนเป็น kon เป็นต้น

สำหรับการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรฝรั่งหรืออักษรโรมันในประเทศไทยนั้น มักจะปฏิบัติกันโดยวิธีที่ 1 เป็นส่วนใหญ่ แม้ว่าในระยะหลัง ๆ นี้จะเขียนด้วยวิธีที่ 2 บ้างประปราย เพราะเห็นว่าการเขียนด้วยวิธีที่ 1 นั้น เมื่ออ่านออกเสียงมาแล้วเจ้าของภาษาแทนจะจำเดิมของภาษาหนึ่นไม่ได้ การเขียนแบบที่ 1 นั้นยังมีปรากฏลักษณะที่ตัวความถึงลักษณะภาษาเดิมมากยิ่งกว่าตัวนอก เช่น คำว่า ก โววาก เขียนเป็น bhavovad โดยถ่ายรูปอักษร ก → bh สระ -ะ ลดรูป → a ว → v สระ ໂ → o และ ท → d เพราะยีดถือในหลักว่าเขียนตามที่มากองคำ นั่นคือ คำ ๆ นี้เป็นภาษาสันสกฤตซึ่งเขียนด้วยอักษรพราหมี และในระบบตัวอักษรพราหมีนี้¹ อักษรภ ใช้เขียนแทนเสียง bh ว เขียนแทนเสียง b และ ท เขียนแทนเสียง d ดังนั้น เราจึงถ่ายอักษรไทยเป็นอักษรโรมันเพื่อใช้แทนเสียงภาษาสันสกฤตไม่ใช่ภาษาไทย เพื่อว่าเมื่อมองดูด้วยตาแล้วเราจะได้เห็นที่มาของคำนั้นๆ ว่าเป็นภาษาต่างชาติไม่ใช่ภาษาไทย แต่ว่าเมื่ออ่านออกเสียงมาแล้วเราแทนจะไม่รู้เลยว่าคำ ๆ นั้นคือคำอะไรในภาษาไทย ผู้เขียนเองเป็นครุสันหนังสือ ก่อนเปิดเรียนจะได้รับบัญชีรายชื่อนักศึกษาผู้จัดทำเบียนเรียนในวิชาที่สอน และบัญชีนี้จะผ่านกระบวนการทางคอมพิวเตอร์บันทึกอุปกรณ์ที่เป็นอักษรโรมัน ชื่อและนามสกุลของนักศึกษาส่วนใหญ่จะถ่ายรูปอักษรออกมารูปเป็นอักษรโรมัน ด้วยวิธีคงลักษณะของการเขียนภาษาเดิมไว้ ซึ่งต้องยอมรับว่าเมื่อถ่ายรูปอักษรแล้วค่อนข้างจะงง นึกไม่ออกว่าชื่อนั้น ๆ ออกเสียงเป็นภาษาไทยอย่างไร เ畇ต้องเอาบัญชีรายชื่อไปให้นักศึกษาเขียนเป็นภาษาไทยกำกับให้บ่อย ๆ เพราะไม่สามารถอ่านตัวอักษรโรมันเหล่านั้นได้จริง ๆ

การที่จะถ่ายอักษรจากภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งด้วยวิธีใดนั้นจำเป็นจะต้องตัดสินใจว่า จุดประสงค์ของการถ่ายอักษรของเราคืออะไร ในความเห็นของผู้เขียนซึ่งเป็นนักสัมภาษณ์มีความเชื่อว่ารูปอักษรน่าจะแทนเสียงพูด คือ ควรจะเป็นเครื่องมือให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงคำที่เขียนอุปกรณ์ได้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้

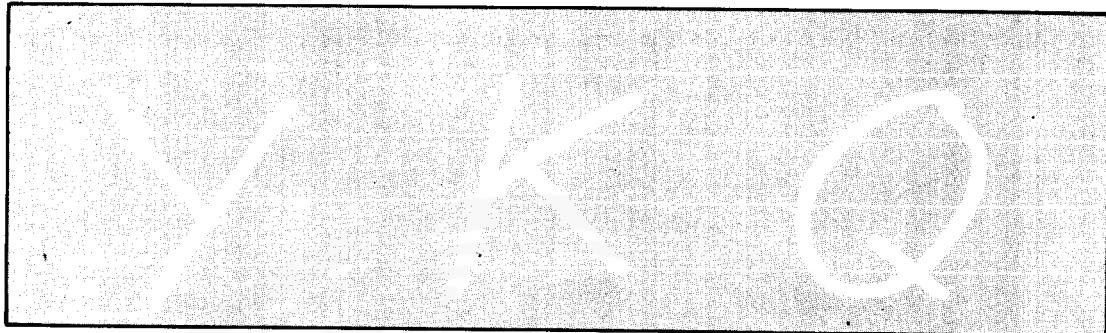
¹ อักษรพราหมีใช้ครั้งแรกในคิลาริกของพระเจ้าโคกมหาราช ในพุทธศักราช ๒๖๔ ในสมัยนั้นพระเจ้าโคกมหาราชครองกรุงดินแดนที่เป็นประเทศไทยเดิมและปักษ์สถานในปัจจุบัน ตัวหนังสือพราหมีที่ใช้ในสมัยพระเจ้าโคกนี้มักจะเรียกว่า ตัวหนังสือพราหมีของพระเจ้าโคก (Dani A.H., 1963:31)

จากประวัติความเป็นมาของวิวัฒนาการของระบบตัวหนังสือของภาษาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่มีตัวหนังสืออยู่แล้ว เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาพินนิช ภาษาตุรกี หรือภาษาที่ไม่เคยมีระบบตัวเขียนมาก่อน เช่นภาษาชนกลุ่มน้อย ในประเทศไทยบางภาษา จะพบว่าภาษาต่าง ๆ เหล่านี้จะมีการปรับปรุงระบบตัวเขียนของภาษาหรือสร้างระบบตัวเขียนให้ช่วยในการอออกเสียงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในโลกตะวันตก ช่วงศตวรรษที่ 17 ได้เกิดกระบวนการปฏิรูปตัวอักษร (Spelling Reform) ขึ้น เพื่อปรับปรุงให้ตัวหนังสือช่วยเอื้อในการอออกเสียงให้ได้มากที่สุด และกระบวนการนี้เองที่ทำให้เกิดวิชาสัทศาสตร์ขึ้นเป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องเสียงในภาษาขึ้น และต่อ ๆ มาได้มีการประดิษฐ์สัทอักษร (Phonetic Alphabet) ขึ้นเพื่อใช้แทนเสียงทุกเสียงที่อวัยวะในการอออกเสียงของมนุษย์ปกติสามารถอออกเสียงได้¹

หากผู้ถ่ายอักษรตกลงใจต้องการจะใช้อักษรเป็นเครื่องมือในการเขียนแทนเสียงก็จำเป็นจะต้องศึกษา ก่อนว่าระบบเสียงของภาษาเป็นอย่างไร แล้วเลือกหรือประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นใช้แทนเสียงในภาษา การใช้ระบบตัวอักษรแบบรูปอักษรรูปหนึ่งแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Writing System) เป็นระบบที่นิยมกันมาก เพราะเป็นระบบที่เขียนง่ายและอ่านง่าย เนื่องจากมีลักษณะการเขียนรูปแทนเสียงอย่างตรงไปตรงมา เช่น เสียง ร เรือ ในภาษาไทย เราอาจจะอออกเสียงเป็นแบบรัลลิ่นคือ ยกปลายลิ้นไปตีปุ่มเหือกหลาย ๆ ครั้ง หรืออาจจะอออกเสียงโดยการใช้ปลายลิ้นไปตีที่ปุ่มเหือกเพียงครั้งเดียว หรืออาจจะอออกเสียงโดยการอปปลายลิ้นไปบังส่วนหน้าของเดาแนบเมืองเหมือนกับเวลาเราออกเสียงตัว อาร์ ภาษาอังกฤษ แต่จะอออกเสียงอย่างไรก็ตาม เสียงเหล่านี้ก็ถือว่าแทนหน่วยเสียง ร เรือ หน่วยเสียงเดียวในภาษาไทย เราอาจจะใช้สัญลักษณ์รูปเดียวแทนเสียงเหล่านั้น แต่ถ้าหากเราเลือกใช้ระบบตัวอักษรเป็นระบบที่ใช้แทนเสียงมิใช่หน่วยเสียง เราจะต้องเขียนรูปอักษรมากกว่าหนึ่งรูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง เช่น ในกรณีของหน่วยเสียง ร เรือ ในภาษาไทย จึงจำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์หลายรูปแทน เพราะ ร เรือในภาษาไทยสามารถออกได้หลายแบบดังกล่าวแล้วข้างต้น การเขียนและอ่านระบบตัวอักษรประ踉กนี้ค่อนข้างยาก เพราะผู้เรียนต้องจำรูปอักษรมากกุนเชิง จำกประวัติศาสตร์ทางด้านการปฏิรูปตัวเขียนที่มีมา นักสัทศาสตร์ได้ปฏิรูปตัวเขียนของภาษาหลายภาษา เช่น ภาษาตุรกี ภาษาพินนิช ให้เป็นระบบแบบรูปอักษรหนึ่งรูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง เพื่อที่จะช่วยทางการศึกษาให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนตัวหนังสือให้ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

¹ รายละเอียดประวัติการประดิษฐ์สัทอักษรเพื่อใช้เขียนแทนเสียงดูได้จากหนังสือ สัทศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษาโดย นันทนา รัตนเกียรติ (2529 : 1-12)

ประวัติย่อของการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันที่คิดขึ้นโดยชาวตะวันตก

การเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันเริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1854 โดยมีนักประชัญทางภาษาชาวตะวันตกได้พยายามคิดระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันขึ้น นักประชัญเหล่านี้ได้แก่ D. J.B. Pallegoix (1854), L. Ewald (1863), O. Frankfurter (1900), B.O. Cartwright (1915), C.B. Bradley (1924), A. Otto Schrader (1924), G.B. McFarland (1944), Peter A. Lanyon-Orgill (1955), Mary A. Haas (1956, 1964) และ E.M. Anthony and Udom Warotamasikkhadit (1968)

จากการค้นคว้าพบว่า Pallegoix เป็นนักประชัญคนแรกในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่เริ่มใช้ระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันขึ้น Pallegoix ได้เขียนหนังสือชื่อ 2 เรื่องชื่อ Dictionarium Linguae Thai sive Siamensis Interpretatione Latina, Gallica et Anglicae Illustratum และ Description du Royaume Thai or Siam (2 เล่ม) หนังสือทั้ง 2 เรื่องมีผู้เขียนเดียวกันที่แม่นกำหนดสือเก่าและหมายกที่ห้องสมุดกลาง มหาวิทยาลัย-เอ็ดินเบอร์ะ ประเทศอังกฤษ หนังสือเรื่องแรกเป็นพจนานุกรมไทย-อังกฤษ เขียนด้วยอักษรไทยแบบประดิษฐ์ งดงามมาก แต่ลักษณะระบบการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันยังค่อนข้างจะทำให้สับสนในการอ่านเสียง เช่น อักษร บ ด ก ที่ปรากฏในคำแห่งตัวสะกด เช่น ในคำว่า “ตับ” “ตัด” “ตัก” เขียนออกมารูปเป็น B D G ซึ่งการเขียนช่นนี้อาจจะทำให้เข้าใจผิดว่าเสียงพยัญชนะกที่เกิดในคำแห่งตัวสะกดในภาษาไทยนั้นเป็นเสียงโอมะ¹ ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วเป็นเสียงอโอมะ² นอกจากนั้น การใช้ระบบกษัตย์ไม่แน่นอน ตัวอย่างเช่น อักษร พ บางครั้งเขียนแทนด้วย PH หรือ B ส่วนในหนังสือเรื่อง Description du Royaume Thai or Siam Pallegoix ได้เขียนอธิบายไว้ในเล่มที่ 1 ของหนังสือเรื่องนี้ถึงระบบการถ่ายทอดเสียงพยัญชนะ เสียงสรร สเสียงวรรณยุกต์ไทย ออกเป็นอักษรโรมัน แต่ในหนังสือเรื่องนี้อักษรโรมันที่ใช้เขียนเป็นอักษรตัวเล็กไม่ใช่ตัวใหญ่ เช่นในหนังสือเรื่อง แรก ส่วนการเขียนระบบเสียงวรรณยุกต์ใช้วิธีการเขียนโดยใช้รูปโน้ตดนตรีของดนตรีตะวันตกซึ่งอ่านยากและเสียงไม่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยเท่านั้น

ในปี ค.ศ. 1944 G.B. McFarland ได้เขียนพจนานุกรมภาษาไทย-อังกฤษขึ้นแล้วหนึ่ง ในบทนำของพจนานุกรม McFarland ได้อธิบายระบบการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันชั่นกัน แต่ระบบของ McFarland เข้าใจยากมากและมีอื้อต่อการช่วยให้อ่านหนังสือไทยได้เลย เช่น สาร წ-อ เขียนเป็น ur-ah หรือพยัญชนะ ຟ ຕ ກ

¹เสียงโอมะ คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงจะอยู่ในลักษณะสั่นกระวนกัน

²เสียงโอมะ คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงจะเปิดกว้าง

เขียนเป็น bp dt gk เป็นดัน เรายังสังเกตเห็นได้ว่าในช่วงต้นนี้ การถ่ายทอดรูปอักษรไทยให้เป็นอักษรโรมันนั้น ไม่ช่วยในการออกเสียงภาษาไทยแต่อย่างใด ซึ่งทั้งนี้เป็นพระว่าในสมัยนั้นวิทยาการทางด้านวิชาลักษณะการ์ดซึ่งเป็นเครื่องมืออันดียิ่งในการสร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างรูปอักษรและเสียงนั้นยังไม่ก้าวหน้าเท่าใดนัก

สมัยต่อมา เมื่อวิฒนาการวิชาลักษณะการ์ดก้าวหน้าขึ้น นักประชญ์ชาวตะวันตกผู้สนใจเกี่ยวกับเรื่องระบบอักษรไทยได้เริ่มคิดระบบการถ่ายทอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันอย่างมีระบบยิ่งขึ้น Peter A. Lanyon-Orgill เขียนหนังสือชื่อแล่มหนึ่งในปี ค.ศ. 1955 ชื่อ An Introduction to the Thai (Siamese) Language for European Students Lanyon-Orgill ได้พยายามอธิบายถึงลักษณะการออกเสียงภาษาไทย เช่น อธินายว่าเสียง สระ โ-ะ เป็นเสียงสระสัน ออกรสเสียงคล้ายกับเสียงสระในคำว่า “home” ในภาษาอังกฤษ หรือในการเขียนรูปอักษร บ ด ก ในตำแหน่งตัวสะกดก็เขียนออกมาเป็น b d g ซึ่งอาจจะทำให้เกิดการเข้าใจผิดว่าเสียงกกในตำแหน่งตัวสะกดในภาษาไทยเป็นเสียงໂມชะตังกล่าวข้างต้น งานเขียนนี้ก็ยังคงเป็นระบบและไกลล์เดียวกับลักษณะการออกเสียงที่แท้จริงของภาษาไทยมากที่สุดในสมัยนั้น คือ งานเขียนของ Mary R. Haas Haas เขียนหนังสือชื่อ Thai System of Writing ขึ้นในปี ค.ศ. 1956 ในหนังสือเล่มนี้ ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปอักษรและเสียงในภาษาไทยอย่างละเอียด แม้ว่า Hass จะบกพร่องในการวิเคราะห์เรื่องระบบเสียงภาษาไทยบ้าง เช่น วิเคราะห์ว่าเสียงกกที่เกิดท้ายพยางค์ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวสะกดนั้นเป็นเสียงໂມชะ แต่อย่างไร ก็ตามถือว่างานเขียนนี้เป็นงานเขียนที่ก้าวหน้าที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ ต่อมาในปี ค.ศ. 1964 Hass ได้เขียนพจนานุกรมขึ้นแล่มหนึ่งชื่อ Thai-English Student's Dictionary ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า เป็นพจนานุกรมไทย-อังกฤษที่ได้มาตรฐานและใช้กันแพร่หลายมากทุกวันนี้ สำหรับระบบการเขียนอักษรไทย เป็นอักษรโรมันนั้น Hass ใช้ระบบเดียวกันทั้งในหนังสือ Thai System of Writing และในพจนานุกรม

ตารางที่ 1 และ 2 ต่อไปนี้เป็นแผนภูมิแสดงการเปรียบเทียบการถ่ายทอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมัน ของ D.J.B. Pallegoix (1), G.B. McFarland (2), Peter A. Lanyon-Orgill (3) และของ Mary R. Haas (4)

1. สัญลักษณ์พยัญชนะ (Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix		2 G.B. McFarland		3 Peter A. Lanyon-Orgill		4 Mary Haas	
	A ¹	B ²	A	B	A	B	A	B
1 บ	B	B	b		b		b	
2 พ	PH	P ^W , B	P		ph		ph	
3 ก	PH	PH, B	P	{p}	ph	b	ph	b
4 ป	P	P, B	bp		p		p	
5 ฟ	F	- ³	f	-	f		f	
6 ດ	D		d		d		d	
7 ດີ	D		d		d		d	
8 ຕ	T		dt		t		t	
9 ດິນ	T		dt		t		t	
10 ກ	TH		t		th		th	
11 ລ	TH		t		th		th	
12 ພ	TH	D	t	{t}	th	d	th, d	d
13 ໂພ	TH	D	t	t	th	d	th	d
14 ດັບ	TH		t		th		th	
15 ດັກ	TH		t		th		th	
16 ຜ	CH		chj		c		c	
17 ຈ	x		ch		ch		ch	
18 ພ	S		s		s		s	
19 ສ	S		s		s		s	
20 ຊ	S		s		s		s	
21 ລ	S		s		s		s	

រូបអកមនុយ	1 D.J.B. Pallegoix		2 G.B. McFarland		3 Peter A. Lanyon-Orgill		4 Mary Haas	
	A ¹	B ²	A	B	A	B	A	B
22 ន	K		gk		k		k	
23 ញ	KH	G	k	k	kh		kh	g
24 គ	KH		K	-	kh		kh	g
25 ឧ	KH		K	-	kh		kh	
26 អ	M	M	m	m	m	m	m	m
27 ន	N		n		n		n	
28 ឌ	N		n		n		n	
29 ទ	R	N	r	n	r	n	r	n
30 ត	L		l		l		l	
31 ដ	L		l		l		l	
32 ឃ	J		y		j		j	
33 ឃ	NG	NG	ng	ng	ŋ	ŋ	ŋ	ŋ
34 វ	V	-	w	o	w	w	w	w
35 ធម៌	PH	-	P	-	p ^h	-	p ^h	-
36 ធគ	F	-	f	-	f	-	f	-
37 ធម	X	-	ch	t	ch	-	ch	-
38 ធម	X	-	ch	-	ch	-	ch	-
39 ធយ	J	-	y	y	j	j	j	j
40 ធត	H	-	h	-	h	-	h	-
41 ធប	H	-	h	-	h	-	h	-
42 ធផ	O	-	?	-	?	-	?	-

¹រូបអកមនុយទូរសព្ទដែលបានរៀបចំឡើងជាការណ៍ដោយការងារ²រូបអកមនុយទូរសព្ទដែលបានរៀបចំឡើងជាការណ៍ការងារ³សេចក្តីផ្តើមឱ្យការណ៍រូបរាងនៅក្នុងការងារបានរៀបចំឡើងជាការណ៍ការងារ

ตารางที่ 2

2. รูปอักษร (Vocalic Symbols)

	รูปอักษรไทย	1 D.J.B. Pallegoix	2 G.B. McFarland	3 Peter A. Lanyon-Orgill	4 Mary Haas
1	ີ	ີ	ີ	ີ	ີ ¹ , ໃ(?) ²
2	ຶ	ີ	ເ	ິ	ິ
3	ເ-ະ	ີ:	າ	ເ	ເ?
4	ເ-	ີ	າ	ເ	ີ
5	ແ-ະ	ີ:	າ, or ແກ	ເ	ເ?
6	ແ-	ີ	າ, or ແກ	ີ	ີ
7	-ະ	ັ:	າ, or ພ	າ	າ ¹ , ອ(?) ²
8	-າ	ັ	າ, or ພ	ັ	ີ
9	ເ-າະ	ອ:	ອຸ, or ອວ	ູ	ູ?
10	-ອ	ອ	ອຸ, or ອວ	ູ	ູ
11	ີ-ະ	ໂ:	ອ	ອ	ອ?
12	ີ-	ໂ	ອ	ີ	ີ
13	ີ	ີ	ອູ	ູ	ູ ¹ , ແ(?) ²
14	ຶ	ີ	ອູ	ູ	ູ
15	ເ-ອະ	ອ':	ອຸຣ, or ອຣ	ເ	ເ?
16	ເ-ອ	ອ'	ອຸຣ, or ອຣ	ເ	ເ
17	ີ	ີ'	ອ, or ອຸຣ	ຍ	ຍ ¹ , ຍ(?) ²
18	ຶອ	ີ'	ອ, or ອຸຣ	ຍ	ຍ
19	ເ-ຍະ	ຢາ	ເ-ah	ຢາ	ຢາ?
20	ເ-ຍ	ຢາ	ເ-ah	ຢາ	ຢາ
21	ີວະ	ຢາ	ອວ-ah	ຢາ	ຢາ?
22	ີງ	ຢາ	ອວ-ah	ຢາ	ຢາ
23	ເ-ອະ	ຢ'ຢາ	ອຸຣ-ah	ຢາ	ຢາ?

	ស្ម័គមខាងក្រោម	1 D.J.B. Pallegoix	2 G.B. McFarland	3 Peter A. Lanyon-Orgill	4 Mary Haas
24	ឃើេ	U ⁹ A	ur-ah	ya	ya
25	ឃី	ጀU	ue	īw	īw
26	ឃិេ	ጀU	ay-oh	ew	ew
27	ឃិែ	ጀU	a-oh, or ay-oh	ēw	eew
28	ឃិោ	ጀO	aa-oh	εw	εw
29	ឃិៅ	ጀO	aa-oh.	ēw	eew
30	ឃ-	ጀI	ai	aj	aj
31	ឃ-ឃ				
32	ឃ-				
33	ឃុ				
34	-ឃុ	AI	ai	āj	aaaj
35	ឃ-ឃ	AO, ĀO	ow	aw	aw
36	-ឃុ	AO	ow, or auw	āw	aaw
37	ឃុុ	OI	au-ie	ɔj	ɔj
38	-ឃុ	OI	au-ie, or aw-ie	ōj	ooj
39	ឃ-ឃ	OI	oh-ie	o:j	ooj
40	ឃុ	UI, ᄊI	oo-ie	uj	uj
41	ឃ-ឃ	O'I	ur-ie	ēj	eej
42	ឃិេឃុ	I&U	ee-oh	iaw	iaw
43	-ឃុ	UAI	oo-ie	uaj	uaj
44	ឃិេឃុ	U ⁹ AI	eu-ie	yaj	yaj

¹Mary Haas (1956)²Mary Hass (1964)

วิธีการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันของราชบัณฑิตยสถาน

ในปี พ.ศ. 2482 ราชบัณฑิตยสถานได้เผยแพร่หนังสือถืออุมาเล่นหนึ่งเรียนเป็นภาษาอังกฤษชื่อ “Notification of the Royal Institute Concerning the Transcription of Thai Characters into Roman” หนังสือเล่นนี้ อธิบายวิธีการเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันโดยจัดแบ่งระบบการถ่ายรูปอักษรออกเป็น 2 ระบบ คือ

1. ระบบทั่วไป (The General System) เป็นระบบที่ใช้ในการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันโดยมีจุดประสงค์ให้ช่วยในการอ่านเสียง คือ ทำให้ผู้อ่านอักษรโรมันนั้นสามารถอ่านเสียงได้ใกล้เคียงกับเสียงภาษาไทย ให้มากที่สุด¹

2. ระบบละเอียด (The Precise System) เป็นระบบที่ถ่ายรูปอักษรโดยคงลักษณะการเขียนของภาษาเดิมไว้ การถ่ายรูปอักษรโดยวิธีนี้ต้องการให้ผู้อ่านมองเห็นว่าที่มาของอักษรโรมันนั้นมาจากอักษรภาษาเดิมอย่างไร โดยมีได้คำนึงว่าลักษณะการถ่ายรูปอักษรวิธีนี้อาจจะทำให้ผู้อ่านอ่านเสียงภาษาไทยผิดเพี้ยนไป²

รายละเอียดวิธีการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันของราชบัณฑิตยสถานทั้งระบบทั่วไป (The General System) และระบบละเอียด (The Precise System) ได้แสดงไว้ใน ตารางที่ 3, 4, 5 และ 6 ผู้เขียนได้วางรูปแบบการจัดตารางรูปพยัญชนะ รูปสระ และเครื่องหมายวรรณยุกต์ขึ้นใหม่ เพื่อให้สะดวกต่อการอ่าน สำหรับการเรียงรูปพยัญชนะได้เรียงจากรูปพยัญชนะที่แทนเสียงที่มีฐานที่เกิดจากส่วนหน้าสุดของปากไปยังรูปพยัญชนะที่แทนเสียงที่มีฐานที่เกิดจากส่วนหลังของปาก

¹ จุดประสงค์การถ่ายรูปอักษรระบบบนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับวิธีการถ่ายรูปอักษรวิธีที่ 2 เพื่อช่วยในการอ่านเสียง ซึ่งได้กล่าวไว้ในหน้า 1

² จุดประสงค์การถ่ายรูปอักษรระบบบนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับวิธีการถ่ายรูปอักษรวิธีที่ 1 ซึ่งได้กล่าวไว้ในหน้า 1

ตารางที่ 3
ระบบทั่วไป (The General System)

1. รูปอักษรัญชนะ (Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²
ผ	b	p
ป	p	p
พ พ ก	ph	p
ฟ พ	f	p
ວ	w	-
ນ	m	m
ດ ນ ຖ	d	t
ຕ ນ	t	t
ທ ສ ຫ ຖ ທ ຄ ລ	th	t
ສ ຊ ລ ໆ	s	t

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A	B
ນ ລ	n	n
ຮ	r	n
ລ ພ	l	n
ຈ	čh	t
ຂ ທ ລ	ch	t
ຍ	y	-
ກ	k	k
ຂ ຂ ຄ ຄ ລ	kh	k
ງ	ng	ng
ຫ ອ	h	-

¹ รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์

² รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์

អ៊ូវិជាន់

ลักษณะการถ่ายรูปพยัญชนะของระบบนี้ค่อนข้างจะมีแนวโน้มไปในทางสัทศาสตร์ คือ พยายามถ่ายรูปอักษรร่องมาตรฐานตามลักษณะการออกเสียงที่แท้จริง ดังจะเห็นได้จากรูปพยัญชนะ ๑๗ ในตำแหน่งต้นพยางค์จะเป็นเสียงเป็นอักษรโรมันหนึ่งกับหมวดเดียวกัน เช่น ph หรือรูปพยัญชนะ ๓๙ ที่จะเป็นในตำแหน่งต้นพยางค์จะเป็นเสียงเป็นอักษร th เพียงรูปเดียวเท่านั้น ซึ่งก็ตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงที่เราออกเสียงกันในภาษาไทย นอกจากนี้จะสังเกตเห็นว่าอักษรไทยบางรูปจะเป็นเสียงเป็นอักษรโรมันต่างรูปกันเมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งท้ายพยางค์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

1. รูปพยัญชนะ บ, ດ, ງ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์ เช่น ในคำว่า บาป, ดอก, ชฎา จะเขียนด้วยตัวอักษรโรมัน b, d ซึ่งอักษร b, d นี้หากพิจารณาในแง่สังคมศาสตร์ จะใช้เขียนแทนเสียงซึ่งมีลักษณะการออกเสียงเป็นแบบเสียงกักໂມชา¹ ซึ่งตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทย และเมื่อเขียนในตำแหน่งตัวสะกดหรือท้ายพยางค์ เช่น ในคำว่า กบ, กງ จะเขียนด้วยอักษรโรมัน p, t ซึ่งเป็นไปตามลักษณะการออกเสียงในภาษาไทย คือ เสียงกักที่เกิดท้ายพยางค์ในภาษาไทยจะเป็นเสียงลิลิตอลໂມชาเท่านั้น²

2. รูปพยัญชนะ ผ พ ภ เมื่อเขียนในตำแหน่งต้นพยางค์จะเขียนด้วย ph แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เขียนด้วย p ซึ่งหากตีความออกมานิ言แล้วจะเป็นไปตามลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทยคือ ผ พ ภ ในตำแหน่งต้นพยางค์ เราจะออกเสียงเป็นเสียงชนิดโอมะะ³ คือเสียง ph แต่ในตำแหน่งท้ายพยางค์เราจะออกเสียงเป็นเสียงลิกิลโอมะะ คือเสียง p

3. รูปพยัญชนะแท่นเสียงเสียดแทรก⁴ เช่น ผ, ช, ศ หรือเสียงกึ่งเสียดแทรก เช่น ຈ, ڇ ڻ เมื่อเขียนในคำแห่งตัวพยางค์จะเขียนด้วย f, s, ڦ, ch เพื่อแท่นเสียงเสียดแทรกหรือกึ่งเสียดแทรกในคำแห่งตัวพยางค์ แต่เมื่อเขียนในคำแห่งท้ายพยางค์จะเขียนเป็น ڦ แทน ผ ฟ เขียน t แทน ຈ ڇ ڻ ซึ่งตรงกับลักษณะการออกเสียงจริงในภาษาไทย เพราะในภาษาไทยเสียงเสียดแทรกและกึ่งเสียดแทรกจะเกิดในคำแห่งตัวพยางค์เท่านั้น ในคำแห่งท้ายพยางค์รูปพยัญชนะเสียงเสียดแทรกหรือกึ่งเสียดแทรกจะออกเป็นเสียงกักหมวด ตัวอย่างเช่น กรา� จะออกเสียงเป็น ^kra:f² หรือ ส จะออกเสียงเป็น ^rot หรือ ڦ จะออกเสียงเป็น ^t²ot h²at เป็นต้น

4. รูปพยัญชนะ ล พ เมื่อเขียนในคำแห่งต้นพยางค์จะเขียนด้วย r, l แต่ในคำแห่งท้ายพยางค์จะเขียนด้วย n ทั้งนี้พระในคำแห่งท้ายพยางค์อักษร ร, ล พ จะออกเสียงเป็น n หมวด เช่น คำว่า เวr จะออกเสียงเป็น -we:n กгал หรือ กพา จะออกเสียงเป็น -ka:n เป็นต้น

¹เสียงกัก (Stop) คือ เสียงซึ่งอวัยวะในการออกเสียงเคลื่อนเข้าหากันปิดสนิทแล้วแยกออกจากกัน

²เสียงลิขิตอโขนยะ (Voiceless unaspirated) คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงมีลักษณะเปิดกว้าง มีลมออกมาก เช่น เสียง ป ต ก

³ เสียงธนิตอโนะะ (Voiceless aspirated) คือ เสียงซึ่งขณะออกเสียงนั้นเส้นเสียงมีลักษณะเปิดกว้างและมีกลุ่มลมออกมาก เช่น เสียง พ พ ก ก อ อ ท ท ช ช ญ ญ ฯ ฯ เป็นต้น

⁴ เสียงเสียดเทรก (Fricative) คือเสียงที่เกิดขึ้นโดยอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ ๆ กันจึงทำให้เกิดช่องแคบขึ้น ลมจึงต้องเสียดแทรกผ่านช่องแคบเมื่อออกเสียง

ตารางที่ 4

2. สัญลักษณ์ (Vocalic Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
ㅡ ㅡ	i	ㅡوا	iu
ເ-ະ ເ-	e	ເ-ວ	eo
ແ-ະ ແ-	æ	ແ-ວ	aeo
-ະ -າ	a	ໄ-	ai
ເ-າະ -ອ	ঠ	ເ-າວ	ao
ໂ-ະ ໂ-	o	ໂ-ຍ	ঠি
ຮ ຮ	u	ຮ-ຍ	oi
ເ-ອະ ເ-ອ	æ	ເ-ຍ	u i
ີ ີ	ີ	ເ-ຍ	æ i
ເ-ຍະ ເ-ຍ	ia	ເ-ຍວ	ieo
ຂ-ວະ ຂ-ວ	ua	ຂ-ວຍ	ua i
ເ-ວະ ເ-ວ	ີ້າ	ເ-ວຍ	ີ້ai

ข้อวิจารณ์

การถ่ายรูปเสียงสระในระบบพื้นไม่แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวในภาษาไทย คือ ไม่ว่าจะเป็นสระเสียงสั้นหรือยาวจะใช้รูปอักษรเดียวกันเขียนแทน เช่น ปัก ปาก จะเขียนเหมือนกันเป็น pak หรือ ติ ติ จะเขียนเหมือนกันเป็น ti หังที่ความแตกต่างระหว่างสระเสียงสั้นและเสียงยาวนั้นถือว่ามีความสำคัญมากในภาษาไทย เนื่องจากทำให้ความหมายของคำในภาษาต่างกันได้

สำหรับระบบการถ่ายรูปอักษรระบบทั่วไปนี้ไม่มีการเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย เพราะฉะนั้นคำว่า ຄາ ช່າ ໜ້າ ດ້າ จะเขียนเหมือนกันหมดเป็น kha: ซึ่งเมื่ออ่านอักษรโรมันดูแล้ว ผู้อ่านไม่สามารถแยกออกได้ว่า คำว่า kha: นี้หมายความว่า ຄາ, ช່າ, ໜ້າ, ດ້າ, หรือ ໝາ

ตารางที่ 5

1. รูปอักษรคุณะ (Consonant Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²
บ	b	p
ป	p	p
ผ	ph	p (ph)
พ	p'	p (p')
ภ	ph'	p (ph')
ັ	f	p (f)
ົ	f'	p (f')
ວ	w	-
ນ	m	m
ດ	d	t
ິ	d̥	t (d̥)
ໜ	d̥'	t (d̥')
ຕ	t	t
ີ	t̥	t (t̥)
ດ	th	t (th)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A	B
ສ	th	t (th)
ທ	t'	t (t')
ໜ	t̥'	t (t̥')
ຈ	th'	t (th')
ໝ	th̥'	t (th̥')
ຄ	s̥	t (s̥)
ໝ	s̥	t (s̥)
ໝ	ç	t (ç)
ນ	n	n
ໝ	ɳ	ɳ
ໜ	r	n (r)
ລ	l	n (l)
ໝ	l̥	n (l̥)
ວ	χ	t (χ)

¹ รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งด้านพยางค์

² รูปอักษรโรมันเมื่อเขียนในตำแหน่งท้ายพยางค์

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A ¹	B ²
ฉ	ch	t (ch)
ช	c'	t (c')
ณ	ch'	t (ch')
ຍ	y	-
ຢ	y'	n'
ກ	k	k
ຂ	kh	k (kh)
ງ	kh'	k (kh')

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	
	A	B
ค	k'	k (k')
ຄ	k'	k (k')
ຂ	kh'	k (kh')
ງ	ng	ng
ທ	h	-
ສ	h'	-

ข้อวิชาณ

¹ภาษาเดิม ในที่นี้หมายความว่าภาษาซึ่งเขียนด้วยอักษรรามี ซึ่งเป็นอักษรต้นกำเนิดของอักษรไทย

ตารางที่ 6

2. ຂົບສະກະ (Vocalic Symbols)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน	รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
-= =	Y i	=~	iu
ເ-ະ ເ-	ໜໍ e	ເີ-ວ	eo eo
ແ-ະ ແ-	ໝໍ ຂໍ ຂ a	ແກງ-ວ	ao
-ະ -າ	້ໍ a	ໄ-	ă
ເ-າະ -ອ	້ອໍ q	ໄ-	ăi
ໂ-ະ ໂ-	້ອໍ o	ະຍ	ăy
ິ- ຕ	ິໍ u	ໄ-ຍ	ăiy
ເ-ອະ ເ-ອ	ເ້ອໍ ae	-າຍ	ai
ີ- ດອ	ີໍ u'	ເ-ງ -ງວ	ăo ao
ເ-ຍະ ເ-ຍ	ຢ້າໍ ia	ດ-ອຍ -ອຍ	q i
ັງວະ ບ-	ັງ້າໍ ua	ໄ-ຍ	oi
ເ-ຟະ ເ-ຟ	ັງ້າໍ a	ໄ-ຟ	ui
ເ-ອຍ	u'œi	ເ-ຍ	œi
-ວຍ	uo i	ເ-ຍວ	ieo

ข้อวิชาธนี

สำหรับการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบระบบลงทะเบียนได้กำหนดการเขียนเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย ดังต่อไปนี้

ก	kø
ກ	kጀ

ตัวอย่าง เช่น

ข	khā
ຂ	khā
ຂ	khā
ຄ	k'a
ຄ	k' à
ຄ	k' â

ลักษณะการเขียนเสียงวรรณยุกต์ข้างต้นจะเห็นได้ว่าไม่ได้ช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยได้เช่นกัน

จากการค้นคว้าประวัติการถ่ายอักษรไทยเป็นอักษรโรมันไม่ว่าจะคิดขึ้นโดยชาวต่างชาติหรือโดยราชบัณฑิตยสถาน เราจะเห็นได้ว่ายังมีข้อบกพร่องที่จะต้องแก้ไขอยู่ในประเด็นที่ว่าไม่เอื้อให้ช่วยออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้อง ผู้เขียนในฐานะที่เป็นนักสัทธิศาสตร์ซึ่งให้ความสำคัญระหว่างเสียงและตัวอักษรว่าตัวอักษรควรจะเป็นเครื่องมือในการช่วยการออกเสียงได้อย่างใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้ จึงได้เสนอความเห็นว่า ก่อนที่จะถ่ายรูปอักษรแบบหนึ่งที่ใช้เขียนภาษาหนึ่ง (เช่น อักษรไทยที่ใช้เขียนภาษาไทย) ไปเป็นอักษรอีกแบบหนึ่งที่ใช้เขียนภาษาอื่น ๆ (เช่น อักษรโรมันซึ่งใช้เขียนภาษาต่าง ๆ) ควรจะมีการศึกษาเสียงก่อนว่าระบบเสียงของภาษาที่เราจะถ่ายรูปอักษรนั้นประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ (Consonants) เสียงสรร (Vowels) และเสียงวรรณยุกต์ (Tones) อะไรบ้าง และเลือกรูปอักษรอีกแบบหนึ่งขึ้นใช้เขียนแทนเสียงของภาษาเดิมโดยพยายามเลือกรูปอักษรที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนั้น ควรพยายามใช้ระบบรูปอักษร 1 รูปแทนหน่วยเสียง 1 หน่วยเสียง (Phonemic Writing System) เพื่อเป็นการสะดวกต่อการเขียนและการอ่านดังได้กล่าวแล้วในหน้า 8

สำหรับระบบเสียงของภาษาไทยมาตรฐาน (Standard Thai) ประกอบด้วยระบบเสียงพยัญชนะ (Consonants) 21 หน่วยเสียง¹ เสียงสรร (Vowels) 41 หน่วยเสียงและเสียงวรรณยุกต์ (tones) 5 หน่วยเสียง ดังรายละเอียดที่จะเสนอต่อไป สำหรับอักษรกรีกและโรมันที่ใช้เขียนแทนหน่วยเสียงกำกับอักษรไทยนั้นเป็นสัตอักษร (Phonetic Alphabet) ซึ่งสัตอักษรแต่ละรูปจะบอกให้ทราบว่าลักษณะการออกเสียงแต่ละ

¹ หน่วยเสียง (Phonemes) คือ หน่วยที่เล็กที่สุดของภาษาที่ทำให้ความหมายต่างกัน เช่น /k/ และ /kh/ ถือว่าเป็นหน่วยเสียง 2 หน่วยเสียงในภาษาไทย เพราะทำให้คำว่า ก้า /ka:/ และ ค้า /-kha:/ มีความหมายต่างกันในภาษาไทย

เสียงเป็นอย่างไร เช่น สักอักษร ฯ ซึ่งใช้เขียนแทนเสียง ร เรื่อง ในภาษาไทยจะบอกให้ทราบว่าลักษณะการออกเสียงของเสียง ๆ นี้คือ ผู้ออกเสียงจะยกปลายลิ้นไปตีบุ้มเหงือกอย่างเร็ว ครั้ง หรือสักอักษร ฯ ซึ่งใช้เขียนแทนเสียงสรุว หมายความว่า เวลาออกเสียง ๆ นี้จะต้องยกลิ้นส่วนหน้าขึ้นในระดับสูง หรือเครื่องหมายแสดงว่า เสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์ต่อ ส่วนเครื่องหมาย - แสดงว่า เสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญ เป็นต้น

ระบบเสียงภาษาไทยมาตรฐาน

1. ระบบเสียงพยัญชนะ

1.1 ระบบเสียงพยัญชนะตัน¹

ป /p/	พ /ph/	บ /b/	ມ /m/	ວ /w/
ຕ /t/	ທ /th/	ດ /d/	ນ /n/	ຟ /f/
ຈ /tʂ/	ຈ່ /tʂh/		ນ່ /ɳ/	ລ /l/
ກ /k/	ຂ /kh/		ງ /ŋ/	ຢ /j/
ອ /ʔ/				ໜ /h/

1.2 ระบบเสียงพยัญชนะท้าย

ປ /p/	ມ /m/
ຕ /t/	ນ /n/
ກ /k/	ງ /ŋ/
ອ /ʔ/	

1.3 ระบบเสียงพยัญชนะควบกล้ำตันพยางค์

ປລ /pl/	ພລ /phl/	ກລ /kl/	ຄລ /khl/
ປຣ /pr/	ພຣ /phr/	ກຣ /kr/	ຄຣ /khr/
ກວ /kw/	ຄວ /khw/		

¹ ในภาษาไทย เสียง ๆ หนึ่งอาจจะแทนด้วยรูปอักษรหลายรูป เช่น เสียง /s/ เขียนแทนด้วยรูป ช ชຸ ຂ ສ ແຕ່ในที่นี้ได้เลือกรูปอักษรมาเพียงรูปเดียวเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจว่า สักอักษรที่เขียนแทนเสียงในเครื่องหมาย / / นั้นใช้แทนเสียงอะไรในภาษาไทย

2. ระบบเสียงสระ

2.1 สระเดี่ยว

๙ /i/	๖ /u/	๓ /ɯ/
๔-๘ /e/	๒-๘ /o/	๑-๘ /ɤ/
๕-๘ /ɛ/	๑-๗-๘ /ɔ/	
-๘ /a/		

สระเหล่านี้เป็นได้ทั้งสระสั้นและสระยาว

2.2 สระผสม

2.2.1 สระผสม 2 ส่วน

ເວຍະ /ia/	ໜວະ /ua/	ເວອະ /ɯa/	
ເວຍ /i:a/	ໜວ /u:a/	ເວອ /ɯ:a/	
ໝາ /iu/	ໝຍ /ui/		
ເວງ /eu/	ແວງ /əu/	ໄ-ຍ /ai/	ເ-າ /au/
ເ-ວ /e:u/	ແ-ວ /ɛ:u/	ໄ-ຍ /a:i/	ເ-າວ /a:u/
ຂອຍ /ɔi/	ໂ-ຍ /o:i/		
-ອຍ /ɔ: i/	ເ-ຍ /ɤ:i/		

2.2.2 สระผสม 3 ส่วน

ເວຍວ /iau/	ໜວຍ /uaɪ/	ເວອຍ /ɯai/
------------	-----------	------------

3. ระบบเสียงวรรณยุกต์ ภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 หน่วยเสียง คือ

1. หน่วยเสียงวรรณยุกต์สามัญ ค่า /kha:/
2. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตា ค่า /-kha:/
3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ໂ ค่า /`kha:/
4. หน่วยเสียงวรรณยุกต์รี ค่า /^kha:/
5. หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา ค่า /,kha:/

จากการศึกษาเรื่องระบบเสียงภาษาไทยและได้ถ่ายทอดระบบเสียงภาษาไทยอกรมาเป็นสักอักษรดังปรากฏข้างต้น ทำให้ผู้เขียนเกิดความคิดว่าเราอาจจะใช้ระบบสักอักษรมาถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันได้ดังจะเห็นได้ว่าในระบบสักอักษรนั้นได้ใช้รูปอักษรกรีกและโรมันเขียนแทนเสียงอยู่แล้ว จากตัวอย่างการถ่ายทอดระบบเสียงภาษาไทยด้วยสักอักษร จะเห็นได้ว่ามีการถ่ายรูปอักษร ไปในแนว รูปอักษรที่รูปแทนหน่วยเสียงหนึ่งหน่วยเสียง (Phonemic Writing System) ซึ่งเป็นระบบที่เขียนง่ายและอ่านง่ายและตรงกับการออกเสียงที่แท้จริง อนึ่ง ก่อนที่ผู้ศึกษาจะเริ่มเขียนอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบใช้ระบบสักอักษรเป็นพื้นฐานนี้ควรจะทำความเข้าใจเสียก่อนว่า รูปสักอักษรแต่ละรูปนั้นใช้เขียนแทนเสียงที่ออกจริง จึงทำให้สามารถเลียนแบบการออกเสียงได้ง่ายและอักษรแต่ละรูปอธิบายลักษณะการออกเสียงของเสียงแต่ละเสียงได้ ตัวอย่างเช่น สักอักษร tθ ที่ใช้เขียนแทน จ าน นั้นหมายความว่า เวลาออกเสียงนี้จะต้องยกส่วนต่อของปลายลิ้นขึ้นไปจดที่ส่วนหลังของปุ่มเหงือกแล้วค่อย ๆ ปล่อยลมออกมานะ และขณะที่ออกเสียงนี้เส้นเสียงจะเปิดกว้าง หรือสักอักษร ထ ที่เขียนแทนเสียงสระ - หมายความว่า เสียง ๆ นืออกเสียงโดยยกลิ้นส่วนหลังขึ้นสูงเหมือนเวลาออกเสียงสระ - แต่ริมฝีปากจะต้องเหยียดออก การเสนอวิธีการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันแบบใช้ระบบสักอักษรเป็นพื้นฐานนี้จำเป็นจะต้องมีการอธิบายลักษณะการออกเสียงของสักอักษรแต่ละรูปดังที่ได้อธิบายการออกเสียงพยัญชนะ ฯลฯ และสระ ထ เพื่อที่ผู้ใช้จะได้เข้าใจว่าเสียงแต่ละเสียงมีลักษณะการออกเสียงอย่างไร จะได้สามารถเลียนแบบได้ถูกต้อง มีข้อสังเกตว่าในระบบนี้รูปพยัญชนะบางรูปเมื่อปรากฏในตัวแห่งตันพยางค์จะเขียนแทนด้วยสักอักษรรูปหนึ่ง แต่เมื่อปรากฏในตัวแห่งท้ายพยางค์จะเขียนแทนด้วยสักอักษรอีกรูปหนึ่ง เช่น ช ศ ษ ในตัวแห่งตันพยางค์จะเขียนแทนด้วย s แต่ในตัวแห่งท้ายพยางค์จะเขียนแทนด้วย t ซึ่งตรงกับลักษณะของการออกเสียงจริง ตัวอย่างเช่น ในคำว่า โซ /sə:/ คลา /sa:/ ชาชี /rə:/ , ริ /ri:/ สาม /sa:m/ อักษร ช ศ ษ และ ສ ซึ่งเกิดในตัวแห่งตันพยางค์จะออกเสียงเป็น /s/ แต่เมื่อเกิดในตัวแห่งท้ายพยางค์ เช่น ในคำว่า แก๊ช /kə:t/ อากาศ /ʔə:ka:t/ เปญจเพส /ne:n-tṣa:phe:t/ อักษรทั้งหลายดังกล่าวจะออกเสียงเป็น /t/

สำหรับการเขียนเครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์กำกับพยางค์นั้นบางคณอาจจะคิดว่าไม่จำเป็นและบุ่งยากลำบากในการจำ แต่ผู้เขียนคิดว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมาก ทั้งนี้เพราะเสียงวรรณยุกต์มีความสำคัญมากในภาษาไทย เพราะเป็นหน่วยเสียง ถ้าเราเขียนคำว่า pa: โดยตั้งใจจะให้มายความว่า “ป้า” แต่ผู้อ่านไปอ่านว่า “ปा” ความหมายจะผิดไปทันที การที่มีเครื่องหมายเสียงวรรณยุกต์กำกับจะทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงเป็นเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงขึ้น

ຕາຫາວິທ່ຽນ

ขอแสดงความยินดีกับท่านที่ได้รับรางวัลนี้

1. ទູບພົມພັນ (Consonant Symbols)

1.1 ຕູກພະຍົບນະຕົມ (Initial Consonant Symbols)

ສັງເກດທະນາໄຫຍ້	ນ	ວ	ມ	ປ	ພ	ອ	ຕ	ຈ	ກ	ດ	ລ	ບ	ວ	ມ	ປ
ກົງລັງກະບຽນ	b	ph	p	t	d	t	th	tch	s	k	kh	m	ŋ	q	g

1.2 ສູປພັບຜະນະທ້າຍ (Final Consonant Symbols)

କ୍ରମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ପତ୍ର	ବିଜ୍ଞାନ ଏତାହାରିତା ଓ ପରିଚୟ	ପରିଚୟ	ପରିଚୟ	ପରିଚୟ	ପରିଚୟ
କ୍ରମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ପତ୍ର	P	t	k	n	o

* ໃນດຳວ່າ ມະນາພາບ ທີ່ ອອກເລື້ອງເປົ້າ /p/

ตารางที่ 8

2. รูปสระ

2.1 สระเดียว (Monophthongs)

รูปอักษรไทย	รูปอักษรโรมัน
ء	i
ئ	i:
ئ-ء	e
ئ-	e:
ئ-ئ	ɛ
ئ-	ɛ:
-ء	a
-ئ	a:
ئ-ئ	ɔ
-ؤ	ɔ:
ئ-ؤ	օ
ئ-	օ:
ئ	ʉ
ئ	ʉ:
ئ-ؤ	ʌ
ئ-ؤ	ʌ:
ئ	ɯ
ئؤ	ɯ:

หมายเหตุ เครื่องหมาย : แสดงว่าเสียง ງ นั้นเป็นสระเสียงยาว

2.2 ສະພສມ 2 ສ່ວນ (Diphthongs)

ຮັບອັກສະໄຫຍ	ຮັບອັກສະໂຣມັນ
ເຢ	ia
ເຢ	i:a
ເວ	iu
ເວ	ua
ເງ	u:a
ເຢ	ui
ເອ	wa
ເອ	w:a
ເວ	eu
ເວ	e:u
ເນ	ən
ເນ	ə:n
ໄ-	
ໄ-ຍ	ai
ໄ-	
ໄ-ຍ	a:i
ເ-	
ເ-ຍ	au
ເ-	
ເ-ຍ	a:u

ຮັບອັກສະໄຫຍ	ຮັບອັກສະໂຣມັນ
ອຍ	ɔɪ
-ອຍ	ɔ:ɪ
ໂ-ຍ	o:i
ເ-ຍ	ɤ:i

2.3 ສະຜສນ ວ ສ່ວນ (Triphthongs)

ເວຍ	iay
-ວຍ	uaɪ
ເວຍ	maɪ

3. ຖູປະຮອນຍຸກຕໍ່ (Tonal Markers)

ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ ກລາງ-ຮະດັບ	-	ເຊື່ນ	ກາ	⁻ka:
ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ ຕໍ່າ-ຮະດັບ	-	ເຊື່ນ	ກ່າ	₋ka:
ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ ກລາງ-ຕກ	ˊ	ເຊື່ນ	ກ້າ	ˊka:
ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ ສູງ-ຂຶ້ນ-ຕກ	^	ເຊື່ນ	ກໍາ	^ka:
ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ ຕໍ່າ-ຂຶ້ນ	,	ເຊື່ນ	ກໍາ	,ka:

ໜາຍເຫດ ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ແຕ່ລະເສີຍແຕກຕ່າງກັນທີ່ຄວາມຖື່ນຂອງການສັນສະເໜີນຂອງເສັ້ນເສີຍ ເຊື່ນ ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ຕໍ່າ-ກລາງ-ສູງ ມາຍຄວາມວ່າ ເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ຈະມີຄວາມຖື່ນຂອງການສັນສະເໜີນຂອງເສັ້ນເສີຍນີ້ຍຸດກວ່າເສີຍງວຣຣນຍຸກຕໍ່ກລາງແລະ ສູງຕາມລຳດັບ ສ່ວນຄໍາວ່າ ຮະດັບ-ຕກ-ຂຶ້ນ ອີ່ ຮະດັບ ມາຍຄວາມວ່າ ຄວາມຖື່ນຂອງການສັນສະເໜີນຂອງເສັ້ນເສີຍນີ້ຍຸດກວ່າ ເຊື່ນ ກລາງ-ຮະດັບ ແສດງວ່າເວີ່ມຈາກຮະດັບກລາງແລະ ລັກຊາຮະດັບໄວ້ໄໝເປົ້າແປ່ງ ແຕ່ກໍາເປັນດັກຫົວໜ້າ ແສດງວ່າຄວາມຖື່ນຂອງການສັນສະເໜີນຂອງເສັ້ນເສີຍນີ້ຍຸດກວ່າ ເວີ່ມຈາກຮະດັບກລາງແລ້ວທາງສິ່ງທີ່ນີ້ຍຸດກວ່າ ດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ມາຍຄວາມວ່າເວີ່ມຈາກຮະດັບດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ໃຫ້ກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ມາຍຄວາມວ່າ ອີ່ ດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ມາຍຄວາມວ່າ ອີ່ ດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ມາຍຄວາມວ່າ ອີ່ ດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ ມາຍຄວາມວ່າ ອີ່ ດ້ວຍກໍາຕໍ່າ-ຂຶ້ນ

.... ມາຍຈຶ່ງ ກາຮໝູດເວັນຮະບະ

ตัวอย่างการเขียนอักษรไทยด้วยอักษรโรมันซึ่งใช้ระบบสักอักษรเป็นพื้นฐาน

ก เอ่ย ก ไก'	-kɔ:, ?ɔ:i -kɔ: -kai
ຍ ไอ่ในเล้า	-khɔ: -khai -hai ^lau
ຂ ชาตของเรา	,khɔ: -khu:at ,khɔ:ŋ -rau
ຄ ควายเข้านา	-khɔ: -khwa:i 'khau -na:
ກໍ ກາມເຊີງຢັງ	-khɔ: -khon ,khɔŋ ,khɔŋ
ຂໍ ຮະຫັງຢ້າງຝາ	-khɔ: ^ra -khɔŋ 'kha:ŋ ,fa:
ງ ກູໂຈກລ້າ	-ŋw: -ŋu: -tɕai 'kla:
ຈ ຈານໄຍດ້	-tʂɔ: -tʂa:n ^tʂa:i -di:
ຈໍ ຈິ່ງຕິ່ງ	,tʂɔ: -tʂinŋ -ti: -dəŋ
ຢ ຢ້າງຮົງໜີ	-tʂɔ: ^tʂa:ŋ 'win ,ni:
ຢໍ ໂຢ່າລໍາມື	-sɔ: 'so: 'la:m -thi:
ຜ ກະເວອຄູກັນ	-tʂɔ: -ka -tʂhɔ: 'khu: -kan
ຜູ ໜູ້ງໂສກາ	-jɔ: -jɪŋ ,so: -pha:
ຜູ ຊະຫຼາລ້ວມພລັນ	-dɔ: ^tʂha -da: ,sú:am -phlan
ຜູ ປະຫຼັກຖຸນທັນ	-tɔ: -pa -tak ,hun ,han
ຜູ ສູານເຂັມາຮອງ	,thɔ: ,tha:n 'khau -ma: -mə:ŋ
ທ ນາງມະໂຫຼານ້າຂາວ	-thɔ: -na:ŋ -mon -tho: 'na: ,kha:u
ຜ ຜູ້ເຂົ້າເຕີນຍ່ອງ	-thɔ: 'phu: 'thəu -dʐɔ:n 'jɔŋ
ຜ ເນຣາມີ່ມອງ	-nɔ: -ne:n 'mai -mə:ŋ
ດ ເຕີກຕັ້ງນິມນັດ	-dɔ: -dek 'tag ^ni -mon
ດ ເຕ່າຫລັງຄູງ	-tɔ: -tau ,laŋ -tung
ດ ອູນແບກໜີນ	,thɔ: ,thŋ -tʂɛ:k ,khon
ທ ກໜາຮອດໜານ	-thɔ: ^tha ,ha:n -?ot -thon
ຈ ຈົກນິຍົມ	-thɔ: -thong -khon ^ni -jom
ນ ນູ້ຜັກໄຟ	-nɔ: -nu: -fak -fai

ບ ໃບໄມ້ກັບຄມ	- <i>bɔ:</i> - <i>bai</i> ^ <i>mai</i> ^ <i>thap</i> , <i>thom</i>
ປ ປລາຕາກຄມ	- <i>pɔ:</i> - <i>pla:</i> - <i>ta:</i> - <i>klom</i>
ຜ ຜັງກຳຮ້າສ	, <i>phɔ:</i> 'phuŋ 'tham - <i>taŋ</i>
ຝ ຝາກນການ	, <i>fɔ:</i> , <i>fa:</i> - <i>thon</i> - <i>tha:n</i>
ພ ພານວາງຕັ້ງ	- <i>phɔ:</i> - <i>pha:n</i> - <i>wa:n</i> 'taŋ
ຟ ພິນລະອາດສັງ	- <i>fɔ:</i> - <i>fan</i> - <i>sa</i> - <i>?a:t</i> - <i>tɕaŋ</i>
ກ ສໍາເວັກລາງໃບ	- <i>phɔ:</i> , <i>sam</i> - <i>phau</i> - <i>kla:n</i> - <i>bai</i>
ມ ມັກສຶກສັກ	- <i>mɔ:</i> ^ <i>ma:</i> ^ <i>khwuk</i> ^ <i>khak</i>
ຍ ຢັກເຊີ້ວໃຫຍ່	- <i>jɔ:</i> - <i>jak</i> <i>khiau</i> - <i>jai</i>
ຮ ເຮືອພາຍໄປ	- <i>rɔ:</i> - <i>rw:a</i> - <i>pha:i</i> - <i>pai</i>
ລ ສິງໄຕ່ຮາວ	- <i>lɔ:</i> - <i>lin</i> - <i>tai</i> - <i>ra:u</i>
ຈ ແຫວນລົງຍາ	- <i>phɔ:</i> , <i>we:n</i> - <i>loŋ</i> - <i>ja:</i>
ຕ ຄຄລາເຈີບເໜາ	, <i>so:</i> - <i>sa:</i> - <i>la:</i> ^ <i>ŋi:ap</i> , <i>ŋau</i>
ໝ ຖາຍີ່ຫວັດຍາວ	, <i>sw:</i> - <i>lə:</i> , <i>si:</i> - <i>nu:at</i> - <i>ja:u</i>
ລ ເສືອດາວຄນອງ	, <i>sw:</i> , <i>sw:a</i> - <i>da:u</i> ^ <i>kha</i> - <i>ŋw:n</i>
ໜ ຫັບໄລ່ຜ້າ	, <i>hɔ:</i> - <i>hi:p</i> - <i>sai</i> 'phə:
ີ ອຸພິກທໍາຜຍອງ	- <i>lɔ:</i> - <i>tɕu</i> - <i>la:</i> 'tha: - <i>pha</i> , <i>jɔ:n</i>
ອ ອ່າງເຜືອງນອງ	- <i>?ɔ:</i> - <i>?a:n</i> - <i>ŋw:ŋ</i> - <i>ŋw:ŋ</i>
ໝ ນກຫຼູກຕາໂຕ	- <i>hɔ:</i> ^ <i>nok</i> ^ <i>hu:k</i> - <i>ta:</i> - <i>to:</i>

“การใช้สัญลักษณ์ແກນເສີຍເປັນຄວົງນີ້ໃນການບັນທຶກຂໍ້ມູນການກາຍານັ້ນແປນິ່ງຈຳເປັນຢືນໆ ທັນນີ້ພຽງສັນລັກຂະດົນແຕ່ລະດ້ວຍບ່ອນກົງເຖິງຮູານກາຣົດແລະລັກຂະນະກາວອກເສີຍຂອງເສີຍນັ້ນ ຖ້າວ່າງເຊັ່ນ ສັນລັກຂະດົນ ‘x’ ຈະແກນເສີຍທີ່ເຮັດວຽກວ່າ “ອໂມໜະ-ເພດານອ່ອນ-ເຕືືບແກຣກ” ຂຶ່ງພາຍຄວນວ່າ ເສີຍນີ້ຮູານທີ່ກົດອູ້ຫຼືພົດນາອ່ອນແລະມີລັກຂະນະກາວອກເສີຍທີ່ຈະຕ້ອງຍົກລື້ນສ່ວນຫລັງເຊື້ນໄປໄກລ້າຖ້າກັບເພດານອ່ອນແລ້ວພໍສາມາປົດຜ່ານແສ້ນແສີຍທີ່ເປີດກວາງອອກມາ ອ້ອສັນລັກຂະດົນ φ ຈະແກນເສີຍທີ່ເຮັດວຽກວ່າ ກົງສູງ-ໜ້າ-ປາກຫອ່ອຊືບໃຫຍ່ໄທ້ວ່າ ໃນກາວອກເສີຍນີ້ຈະຕ້ອງຍົກລື້ນສ່ວນຫນ້າເຊື້ນໄປໃນຮະດັບກົງສູງ ແລະຂະນະທີ່ອກເສີຍນີ້ຮົມເປົກຈະຫວຼາເຂົ້າ ຈາກຕົວວ່ອຍ່າງດັກລ່ວງຈະເຫັນໄດ້ວ່າສັນລັກຂະດົນແກນເສີຍຫຼືອສັກ້ອກຊາຮນັ້ນມີໃຫ້ວ່າຫນ້າສືບຕົກ ທີ່ມີປຽບຮ່ວມແບລ່ງ ຖ້າວ່າໃນຮູ້ເຮົ່ວເຮັ້ງດັ່ງທີ່ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ເຂົ້າໃຈກັນ ທາກແຕ່ທ່ານ້າທີ່ສຳຄັນຢືນໆໃນແກ່ທີ່ວ່າມີການອົບນາຍລັກຂະນະກາວອກເສີຍແລະຮູານທີ່ກົດອູ້ຫຼືພົດນາອ່ອນວ່າ ອັກຊາຮແຕ່ລະດ້ວຍນີ້ຂືບໃຫຍ່ລັກຂະນະກາວອກເສີຍອ່ານຸ່າໄຮ” ແກນເສີຍໄດ້ຈະຕ້ອງສຶກສາແລະທໍາຄວາມເຂົ້າໃຈລ່ວງໜ້າຮ່ວມກັນກ່ອນວ່າ ອັກຊາຮແຕ່ລະດ້ວຍນີ້ຂືບໃຫຍ່ລັກຂະນະກາວອກເສີຍອ່ານຸ່າໄຮ” (ຕັດຕ້ອງຈາກ “ສຶກສາສຕ່ງເບື້ອງດັ່ງແລກການບັນທຶກເສີຍໃນການ” ໂດຍ ນັນທັນ ຮັດເກີຍຮົດ, 2529)

-ka:n ^t̪hai ,san ^ja ^lak -the:n ,si:an -pen 'khaw:an -mw: -nai
 -ka:n -ban ^thwuk 'kho: -mu:n -tha:n -pha: ,sa: ^nan... -pen -sin -t̪am
 -pen 'jī...^than ^ni: ^phrō ,san ^ja ^lak -te: ^la -tu:a -t̪a -bon -bo:k
 ,thwŋ ,tha:n -ko:n ^le ^lak -sa -na -ka:n -?ɔ:k ,si:an ,kho:n ,si:an 'nan
 ^nan...-tu:a -ja:n 't̪hen... ,san ^ja ^lak 'x' -t̪a -the:n ,si:an 'thi:
 'ri:ak 'wa: -?a -kho: -sa -phe: -da:n -?ɔ:n -si:at 'se:k 'swŋ ,ma:i -khwa:m
 'wa:... ,si:an ^ni: -mi: ,tha:n 'thi: -kr:t -ju: 'thi: -phe: -da:n -?ɔ:n
 ^le -mi:^lak -sa -na -ka:n -?ɔ:k ,si:an -khw:... -t̪a 't̪oŋ ^jok ^lin -su:an
 ,lan 'khwŋ -pai 'klai 'klai -kap -phe: -da:n -?ɔ:n 'le:u 'phon -tom -t̪a:k
 -po:t -pha:n 'sen ,si:an 'thi: -pr:t 'kwa:n -?ɔ:k -ma:... ,rw: ,san ^ja ^lak
 'φ' -t̪a -the:n ,si:an 'thi: 'ri:ak 'wa:... -kwŋ ,su:n -na:-pa:k -ho: 'swŋ
 -?a ^thi -ba:i 'da:i 'wa: -nai -ka:n -?ɔ:k ,si:an ^ni: -t̪a 't̪oŋ ^jok ^lin
 -su:an 'na: ^khwŋ -pai -nai ^ra -dap -kwŋ ,su:n... ^le -kha -na 'thi: -?ɔ:k
 ,si:an ^ni: -sim ,fi: -pask -t̪a -ho: 'khau... -t̪a:k -tu:a -ja:n 'kha:n 'ton
 -t̪a ,hen 'da:i 'wa: ,san ^ja ^lak -the:n ,si:an ,rw: -sat 'tha -?ak ,so:n
 ^nan ^mi 't̪hai -tu:a ,naj ,rw: -ta -lok -ta -lok... -mi: 'ru:p 'ra:n -ple:k
 -ple:k -?a:n 'mái ^ru: ^rw:an -dan 'thi: -khon -su:an -jai 'khau -t̪ai -kan...
 -ha:k -te: -tham 'na: 'thi: ,sam -khan 'jī -nai 'ne: 'thi: -wa: -pen -ka:n
 -?a ^thi -bá:i ^lak -sa -na -ka:n -?ɔ:k ,si:an ^le ,tha:n 'thi: -kr:t ,kho:n
 ,si:an 'swŋ ^than ^ni: ^than ^nan 'phu: 'thi: -t̪a ^t̪ha:i ,san ^ja ^lak
 -the:n ,si:an 'da:i -t̪a 't̪oŋ -swk ,sa: ^le -tham -khwa:m 'khau -t̪ai 'lu:an
 'na: 'ru:am -kan -ko:n 'wa: -?ak -so:n -te: ^la -tu:a ^nan -?a ^thi -ba:i
 ,thwŋ ^lak -sa -na -ka:n -?ɔ:k ,si:an -ja:n -rai..... -tat -to: -t̪a:k
 -sat 'tha -sa:t 'bu:an 'ton ^le -ka:n -ban ^thwuk ,si:an -nai -pha: ,sa:...
 -do:i -nan ^tha -na: -ron ^na -ki:at... ,so:n -phan 'ha: ^so:i 'ji: -sip 'kau

การถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันโดยใช้ระบบสักอักษรเป็นพื้นฐานนี้สอนโดยญี่ปุ่นผู้สอนวิชาสักพากาศตัว จึงทำให้มองเห็นแนวทางการถ่ายอักษรด้วยวิธีนี้ได้แจ่มชัดและคิดว่าเป็นวิธีที่สะดวกง่ายต่อการจดจำและช่วยในการออกเสียงได้ดี ผู้อ่านอาจจะมีความคิดเห็นแตกต่างไปในแนวต่างกันออกไป ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าจะมาร่วมกันช่วยคิด ประดิษฐ์หรือปรับปรุงระบบการถ่ายรูปอักษรไทยเป็นอักษรโรมันของภาษาไทยเราให้เป็นระบบที่มีประสิทธิภาพและใช้ประโยชน์ได้ดีกว่าที่เป็นอยู่ก่อน ★

ภาษาไทย	ph ^ช หowat'	pha ⁻ wo: [^] wa:t
ขันคนาย	c ^ช ind ^ช hnay	tçin ⁻ da ⁻ nai
กานต์รี	kantara ^ช hi	ka:n [^] ra-wi:
ประมาณ	por ^ช hmap ^ช hr ^ช hn ^ช h	pa ⁻ ra ⁻ ma: ⁻ pho:n
ดันนัง	d ^ช hn ^ช nn ^ช ht ^ช nt ^ช sh	da [^] nu ⁻ nan
ฐานนดร์	THA:NA:NTA:RA	tha: ⁻ nan
ลิลิพย์	SA:L ^ช INTH ^ช IPHA:JA:	sa ⁻ lin [^] thip
เลียใจ	sc-ahchjai	si:a ⁻ tçai
ปราดเปรียว	prahtpree-oh	pra:t ⁻ priau
ไม้เสือย	maileu-ie	ma:i [^] luai

បន្ទាន់កម្ម

- ธีระพันธ์ ล. ทองคำ. สังกษารไทย การสร้างสังกษารไทยเพื่อบันทึกภาษาไทยเดิมและภาษาชนกลุ่มน้อย. กรุงเทพ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

นันหนนา รัณเกียรติ. สังคศาสตร์เบื้องต้นและการบันทึกเสียงในภาษาฯ. กรุงเทพ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

_____. สังคศาสตร์และการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ. กรุงเทพ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529.

Abercrombie, D. "Writing Systems", in *Studies in Phonetics and Linguistics*, London : Oxford University Press, 1971.

Anthony, E.M., Warotamasikkhadit Udom and D.P. French. *Foundations of Thai*, Ann Arbor : The University of Michigan Press, 1968.

Bradley, C.B. "Some Features of the Siamese Speech and Writing" JAOS, Vol. 44, 1924.

Cartwright, B.O. *The Student's Manual of the Siamese Language*, Bangkok : American Presbyterian Mission Press, 1915.

Dani, A.H. *Indian Palaeography*, London : Oxford University Press, 1963.

Danvivathana, N. *The Thai Writing System*, unpublished Ph. D. Thesis, University of Edinburgh, 1981.

Diringer, D. *The Alphabet* (2 volumes), 3rd ed, London : Hutchinson & Co. (Publishers) Ltd., 1968.

Ewald, L. *Grammalik der T'ai oder Siamesischen Sprache*, Leipzig : T.O. Weigel, 1863.

Frankfurter, O. "Some Suggestions for Romanizing Siamese", JSS, Vol. 3, Part 2, 1907.

_____. "The Romanizing of Siamese", JSS, Vol. 4, Part 1, 1907.

Hass, M.R. *Thai System of Writing*, Washington D.C. : American Council of Learned Societies, 1956.

_____. *Thai-English Student's Dictionary*, Stanford : Stanford University Press, 1964.

Lanyon-Orgill, P.A. *An Introduction to the Thai (Siamese) Language for European Students*. Victoria : Curlen Press, 1955.

NcFarland, G.B. *Thai-English Dictionary*, Stanford : Stanford University Press, 1944.

Pallegoix, D.J.B. *Dictionarium Linguae Thai sive Siamensis Interpretatione Latina*, Gallica et Anglica Illustratum, Paris : Impressum in Typographeo Imperatorio, 1854.

_____. *Description du Royaume Thai ou Siam*, (2 volumes), Paris : Mission di Siam, 1854.

Rama VI, King. "The Romanization of Siamese Words", JSS, Vol. 9, Part 4, 1912.

Schrader, F.O. "Transcription and explanation of the Siamese Alphabet", Asia Major, Vol. 1, 1924.

Thr Royal Institute. *Notification of the Royal Institute Concerning the Transcription of Thai Characters into Roman*, Bangkok : The Royal Institute, 1839.